

Η αναθέρμανση της συζήτησης για τον κομμουνισμό και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης τροφοδοτείται από τρεις σύγχρονες τάσεις: από την τεράστια αντίφαση των δυνατοτήτων της κοινωνίας και του κοινωνικού Καιάδα που επιβάλλει σήμερα το κεφάλαιο. Από τις εμπειρίες του αγώνα και τα όρια των κάθε λογής διαχειριστικών λογικών. Από την ανάγκη υπέρβασης των πεπερασμένων εκδοχών του κομμουνιστικού κινήματος.

του **Βασίλη Μηνακάκη**

Η πρωτοπόρα τάση και η βαθύτερη βάση Κομμουνιστική αναγκαιότητα

Μοιάζει η φάση που ζούμε με κείνες τις ρωγμές του ιστορικού χρόνου όπου, κόντρα στη γενική ροπή των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών, που κινούνται προς τις αποχρώσεις του γκρι, ξεμυτίζει αμυδρά μια φωτεινή τάση, μειοψηφική αλλά ελπιδοφόρα, που κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση.

Αυτό το... καπρίτσιο της ζωής, που είναι πολύ πιο πλούσια από κάθε κλασικό εγχειρίδιο και αρνείται να χωρέσει σε προκάτ σχήματα, θυμίζει η συζήτηση για τον αναγκαίο κομμουνιστικό φορέα-κόμμα της εποχής μας, η οποία απασχολεί τελευταία όλο και πιο πολλούς αγωνιστές, άστεγους κομματικά ή ενταγμένους σε μορφώματα που αναφέρονται, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στον αντικαπιταλισμό, τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Μάλιστα, όσο η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ -που βασιζόταν στον μεταρρυθμιστικό δρόμο, την κυβερνητική ανάθεση, τη διαχείριση του καπιταλισμού και την εμμονή στην ΕΕ- και ο απλώς αντιμνημονιακός αγώνας έδειχναν τα όριά τους, η εν λόγω συζήτηση έμοιαζε να γίνεται πιο απαιτητική. Η τάση αυτή ενισχύθηκε έτι περαιτέρω από τη στιγμή που ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ, κατρακύλησε -ως αποτέλεσμα αυτής της στρατηγικής- στο δρόμο των μνημονίων, ένα δρόμο που το κίνημα δεν μπόρεσε να ανατρέψει.

Προφανές, λοιπόν, το ερώτημα: Τι τροφοδοτεί την αναζήτηση ενός νέου κομμουνιστικού φορέα στην Ελλάδα του 2015; Απλώς η επιλογή κάποιων οργανώσεων να κινήσουν αυτή τη διαδικασία; Όσο κι αν μια τέτοια επιλογή δείχνει ταξική διορατικότητα, δεν μπορεί από μόνη της να εξηγήσει την έκταση -πάντα μειοψηφική, εννοείται- που έχει πάρει η σχετική συζήτηση για το κομμουνιστικό κόμμα της εποχής μας.

Στην πραγματικότητα, η βασική πηγή που τροφοδοτεί την εν λόγω διεργασία είναι βαθύτερες τάσεις των κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων και ο τρόπος που αυτές οι τάσεις εγγράφονται στις συνειδήσεις των εργαζομένων και των νέων - για την ακρίβεια, στις συνειδήσεις των πιο ριζοσπαστικών ρευμάτων. Αν δεν το δούμε αυτό, κινδυνεύουμε η συζήτηση για το κόμμα -όπως και για το μέτωπο- να αποκτά οργανωτικά χαρακτηριστικά, επιχειρώντας να απαντήσει με στενούς οργανωτικούς όρους ένα πρόβλημα πολιτικό, θεωρητικό και στρατηγικό - αλλά και οργανωτικό.

Να το πούμε αλλιώς. Έρχεται σήμερα στο προσκήνιο η ανάγκη για ένα κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης επειδή πρωτίστως έρχεται στο προσκήνιο ο σκοπός ενός τέτοιου κόμματος. Επειδή αυτός ο σκοπός αποκτά επικαιρότητα και μαζί του αποκτά επικαιρότητα η συζήτηση για το στόχο (το πρόβλημα της προοπτικής), το ποιος θα τον επιβάλει (το πρόβλημα του υποκειμένου) και πώς (το πρόβλημα του δρόμου, της τακτικής και της στρατηγικής).

Η νέα κομμουνιστική αναζήτηση

Τρεις είναι οι κύριες τάσεις που τροφοδοτούν σήμερα τη συζήτηση για τον κομμουνισμό και -κατά συνέπεια- για το κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Και είναι και οι τρεις σύγχρονες, τωρινές, αναδύονται από την καθημερινότητα των χιλιάδων και όχι από τα γραπτά περασμένων αιώνων, τις εσωτερικές ζυμώσεις κλειστών ομάδων ή τις θεωρητικές αναζητήσεις διανοουμένων - από παράγοντες που προφανώς συνεισφέρουν στη συζήτηση και δεν πρέπει να υποτιμούνται• αντιθέτως, πρέπει να αξιοποιούνται στο έπακρο.

Η πρώτη τάση που τροφοδοτεί την αναζήτηση σύγχρονου φορέα κομμουνιστικής απελευθέρωσης έχει να κάνει με την ίδια την πραγματικότητα. Ο κόσμος της εργασίας και οι νέοι αντιλαμβάνονται μαζικά ότι, αν και ζουν σε μια κοινωνία που έχει τις υλικές, επιστημονικές και τεχνικές προϋποθέσεις να τους παρέχει μια αξιοβίωτη ζωή και ένα καλύτερο μέλλον, ωθούνται από τον σύγχρονο καπιταλισμό, την κρίση του -που όλα δείχνουν ότι θα ξεπεραστεί δύσκολα- και την αστική γραμμή υπέρβασής της στον κοινωνικό καιάδα. Ειδικά οι νέοι βιώνουν αυτή την αντίφαση πολύ πιο δραματικά, καθώς για πρώτη φορά στην ιστορία του ο «παγκοσμιοποιημένος» καπιταλισμός το μόνο που έχει να υποσχεθεί στη νέα γενιά είναι «δάκρυα και αίμα» (ανεργία, εργασία λάστιχο, ευτελιστικούς μισθούς, ανελευθερία) την εποχή των 3D εκτυπώσεων, της εξερεύνησης του Άρη, της αποκρυπτογράφησης του ανθρώπινου γονιδιώματος, των κοινωνικών δικτύων.

Η συνειδητοποίηση αυτής της αντίφασης είναι ο πρώτος παράγοντας που κινεί την αναζήτηση μιας καθολικής εναλλακτικής λύσης απέναντι στον καπιταλισμό - κι εδώ ο κομμουνισμός μπαίνει στη συζήτηση από διάπλατη πόρτα κι όχι από χαραμάδα• ως ενδεχόμενο που αξίζει να εξεταστεί από χιλιάδες κι εκατομμύρια ανθρώπους όχι γιατί τον προτείνουν κάποιες χιλιαστικές ομάδες αλλά γιατί τον φέρνει στο προσκήνιο η «πτώση του τείχους» του υπαρκτού καπιταλισμού της εποχής μας.

Η δεύτερη τάση έχει ένα στοιχείο εσωτερικής αποτίμησης και αναστοχασμού πάνω στην πρόσφατη κινηματική εμπειρία - ιδιαίτερα πάνω στην εμπειρία των αγώνων μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 2008 και τα εν Ελλάδι μνημόνια. Οι μέχρι τώρα προσπάθειες υπέρβασης της άθλιας κατάστασης του λαού προσέκρουσαν στην απόλυτη ακαμψία και ανελαστικότητα εκ μέρους του κεφαλαίου, της ΕΕ και των κυβερνήσεών τους στην Ελλάδα και διεθνώς. Και όποιοι -όπως ο ΣΥΡΙΖΑ- διακήρυξαν ή πίστεψαν ότι μπορεί αυτή η ακαμψία να αντιμετωπιστεί με «έντιμο συμβιβασμό» και «παράλληλα προγράμματα», κοινοβουλευτικές καντρίλιες ή δημοψηφίσματα-τρικ, προσγειώθηκαν ανώμαλα, διαπιστώνοντας ότι η βαρβαρότητα της κυρίαρχης πολιτικής δεν είναι απλώς επιλογή τεχνοκρατών με γκριζα κουστούμια ή μικρόνων πολιτικών• είναι ο δρόμος στον οποίο οδηγείται το κεφάλαιο για να ανακάμψουν τα κέρδη του.

Στο πλαίσιο αυτό, γίνεται πλέον ευρύτερα κατανοητό ότι ακόμη και η πιο «μικρή» αναμέτρηση για τα «άμεσα προβλήματα» - 751 € βασικό, επικουρικά ταμεία, πρόσληψη αναπληρωτών στα σχολεία, επίδομα ανεργίας, ας πούμε- γενικεύεται, αποκτά χαρακτήρα συνολικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση, την ΕΕ, το κεφάλαιο• και ο πιο «μικρός» αγώνας τείνει να μετατρέπεται σε «μικρογραφία της επανάστασης». Η εξέλιξη αυτή αποθαρρύνει αρκετούς αγωνιστές, που συνειδητοποιούν πόσο αδύναμη είναι σήμερα η εργατική πλευρά σε σχέση με την αντιδραστική συστοιχία που παρατάσσεται απέναντί της -αυτή είναι η

κύρια τάση των συσχετισμών-, φέρνει όμως ένα μειοψηφικό για την ώρα τμήμα τους πιο κοντά, πιο γόνιμα και με βάση τις εμπειρίες του παρόντος στην αναζήτηση της επαναστατικής ανατροπής και της κομμουνιστικής χειραφέτησης. Πρόκειται για ένα τμήμα που «σηκώνει το γάντι» της αστικής πρόκλησης, σηκώνει το μπόι του, για να κοιτάξει στα μάτια τον αντίπαλο και να χαράξει έναν δρόμο που δίνει τη μάχη στο σήμερα από τη σκοπιά της καθολικής χειραφέτησης.

Ας έρθουμε τώρα στην τρίτη τάση, που επίσης έχει στοιχεία αυτοκριτικής (ελπίζουμε) και αναστοχασμού όχι πια για το κίνημα, αλλά για τις οργανώσεις και τα ρεύματα που θέλουν να λέγονται χειραφετητικά, ανατρεπτικά, κομμουνιστικά. Οι τρόποι με τους οποίους επιχειρήθηκε όλα τα τελευταία χρόνια να αμφισβητηθούν ο καπιταλιστικός μονόδρομος και η μνημονιακή κόλαση -εκείνος του παραδοσιακού ΚΚ τύπου ΚΚΕ ή μ-λ και τροτσκιστικών ρευμάτων, εκείνος των ελευθεριακών ή αναρχικών τάσεων (ανάμεσα στα άλλα κι εκείνων που εγκλωβίζονται στα «διάκενα» του καπιταλισμού ή στην ατομική βία κατ' εικόνα του), εκείνος του μεταρρυθμισμού κάθε απόχρωσης (ανάμεσα στ' άλλα και της λογικής «να αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να πάρουμε την εξουσία» ή να τον αλλάξουμε μέσω της αλληλέγγυας και συνεταιριστικής οικονομίας), εκείνος του κυβερνητισμού (τόσο στην κατάπτυστη ευρωπαϊκή όσο και στη σαφώς πιο ριζοσπαστική λατινοαμερικάνικη εκδοχή) ή του «κινηματισμού» των πλατειών ή των συνδικάτων- όλοι αυτοί οι τρόποι αποδείχτηκαν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, αναποτελεσματικοί ΚΑΙ άμεσα -στην καθημερινή αναμέτρηση με τα μνημόνια και το μαύρο μέτωπο κυβερνήσεων-ΕΕ-κεφαλαίου- ΚΑΙ προοπτικά - στο άνοιγμα μιας διαφορετικής κοινωνικής και πολιτικής προοπτικής.

Όποιος δεν το βλέπει αυτό εθελουφλεί. Όμως, σε πείσμα όσων αρέσκονται στις παραιθήσεις του μικρόκοσμού τους, σε αυτό το συμπέρασμα καταλήγουν σήμερα πολλοί από τους αγωνιστές που ψηλαφούν με νέους όρους, από παλιές ή νέες διαδρομές τον κομμουνισμό. Όλοι αυτοί -κι εμείς μαζί τους- είναι απολύτως φυσικό να αναζητούν με νέους όρους το πώς θα φτάσουμε στην κομμουνιστική χειραφέτηση και να αισθάνονται ότι αυτή η αναζήτηση αν και αντλεί στοιχεία -δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς-, ωστόσο πρέπει να υπερβεί με δημιουργικό τρόπο όλες αυτές τις χρεοκοπημένες και ηττημένες -ιστορικά και στις αναμετρήσεις του τελευταίου επτάχρονου- συνταγές και μορφές.

Αν σκεφτούμε λίγο καλύτερα αυτές τις τρεις τάσεις, θα δούμε ότι με σαφή και απόλυτα αλληλοδιαπλεκόμενο τρόπο φέρνουν στο προσκήνιο καθοριστικά ερωτήματα: γιατί κομμουνισμός - ποιος κομμουνισμός - πώς, μέσα από ποιον δρόμο - ποιος θα τον πραγματοποιήσει;

Με άλλα λόγια, η αναζήτηση σύγχρονου φορέα-κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης αποτελεί τμήμα αυτής της «αγίας τετράδας» που συνθέτει την έννοια του κομμουνισμού. Κι έχει νόημα μόνο στο βαθμό που θα ενταχθεί σε ένα τέτοιο συνεκτικό πλαίσιο, θα εμπλουτιστεί με βαθύτερα στοιχεία θεωρίας, ιστορίας και «συγκεκριμένης ανάλυσης της συγκεκριμένης κατάστασης, θα εμβαπτιστεί σε ένα πνεύμα εργατικού διεθνισμού.

Ίσως μια τέτοια πιο ολοκληρωμένη και συνεκτική προσέγγιση φαίνεται ότι «μπερδεύει τα πράγματα», αφήνει απ' έξω «κρίσιμες» δυνάμεις. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Είναι η μόνη που μπορεί να απελευθερώσει δυνάμεις, να απαντήσει στις προκλήσεις της ταξικής πάλης, να εμπνεύσει το αγωνιστικό δυναμικό - ιδιαίτερα τους νέους και τις φρέσκες τάσεις ριζοσπαστικοποίησης.

Γιατί, σκεφτείτε: πόσο μακριά μπορεί να πάει ένας κομμουνιστικός φορέας που εμφορείται από τη λογική «κόμμα μπετόν αρμέ - πολιτική κρεμ καραμελέ»; Από τη λογική που δίδαξε και διδάσκει το ΚΚΕ -αλλά αναπαράγεται σήμερα και από άλλες δυνάμεις, έστω κι αν λεκτικά ξορκίζουν το πρωτότυπο-, η οποία συνδυάζει τον γραφειοκρατικό και ενίοτε σταλινικό συγκεντρωτισμό με τον ρεφορμισμό κομμουνιστικού ή άλλου τύπου και οδηγούσε άλλοτε στην ουρά της «εθνικής αστικής τάξης» και στη Βάρκιζα, κι άλλοτε στο «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων» και στη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Από τη λογική που βγάζει φλας αριστερά (μιλώντας για κομμουνισμό και κόμμα) ενώ την ίδια στιγμή ερωτοτροπεί με το πείραμα ΣΥΡΙΖΑ (αν δεν εντάσσεται σε αυτό) και τις ουτοπίες της «δυσδικής

οικονομίας», αναπαράγει το διχασμό οικονομικού και πολιτικού αγώνα ή αναπαύεται στη μεγάλη αγκαλιά διαχειριστικών δυνάμεων και αρκείται στον ρηχό αντιμνημονιακό αγώνα -τη στιγμή που αυτός δείχνει τα όριά του- και αρνείται να φέρει στο παρόν την αντικαπιταλιστική πάλη και το έξω από την ΕΕ.

Κι ύστερα, πόσο μακριά μπορεί να πάει σήμερα ένας κομμουνιστικός φορέας του οποίου ο κομμουνισμός δεν είναι παρών στην καθημερινή του δράση, φάρος, οδηγός και νεύρο της, «κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» αλλά αποτελεί «κίτρινο γράμμα στο συρτάρι», αφηρημένη διακήρυξη για τα αραχνιασμένα ράφια των κομματικών γραφείων ή τις απόκρυφες γωνιές στην καρδιά των αγωνιστών, ασπόνδυλο κι εκλεκτικιστικό συνονθύλευμα ιδεών της ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής φιλολογίας;

Με όρους επαναθεμελίωσης Οι αλλαγές στον καπιταλισμό οδηγούν σε σύγχρονες προσεγγίσεις

Ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο στη συζήτηση για τον κομμουνιστικό φορέα. Ή η απάντηση θα δοθεί με όρους επαναθεμελίωσης ή απλώς δεν θα υπάρξει αξιόμαχη απάντηση, ικανή να αναμετρηθεί με τον σύγχρονο καπιταλισμό και το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-κυβερνήσεων-ΕΕ.

Δεν προκύπτει αυτό το συμπέρασμα από κάποια υπόκλιση στο μεταμοντέρνο ή από διάθεση παπαγαλίας του νέου, που από μόνη της -δήθεν- μπορεί να δώσει τις απαντήσεις που απαιτούνται. Τίποτα απ' όλα αυτά. Και, προφανώς, κανένα πνεύμα μηδενισμού της ιστορίας του ριζοσπαστικού και κομμουνιστικού κινήματος, της δικής μας ιστορίας, της ιστορίας εκατομμυρίων ανθρώπων που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον πιο ευγενικό σκοπό, από την οποία αντλούμε πολύτιμα συμπεράσματα.

Η επαναθεμελίωση προκύπτει ως αδήριτη ανάγκη από τέσσερις καθοριστικούς παράγοντες.

Πρώτα απ' όλα από τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί στον καπιταλισμό. Προφανώς ο εκμεταλλευτικός του χαρακτήρας διατηρείται και εντείνεται, το ίδιο και η ιδιωτική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, ο καταπιεστικός χαρακτήρας του κράτους, τα ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Όμως ο τρόπος, οι μορφές και τα πεδία που λειτουργούν έχουν τροποποιηθεί στο έδαφος των νέων επιστημονικών, τεχνολογικών, επικοινωνιακών δεδομένων.

Ύστερα, έχει αλλάξει η εργατική τάξη: το ποσοστό, οι τομείς απασχόλησης, η μόρφωση, η παγκόσμια κινητικότητα, οι όροι που πουλάει την εργατική της δύναμη και γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης, οι δρόμοι που οικοδομεί συλλογικότητες και σχέση με την πολιτική, οι μορφές αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης.

Τρίτον, έχουν τροποποιηθεί πολλά δεδομένα της ταξικής πάλης, της πάλης που, όπως έγραφε ο Ένγκελς στο «Από τον ουτοπικό στον επιστημονικό σοσιαλισμό», ο κομμουνισμός αποτελεί ιστορική κατάληξη της δυναμικής της. Για παράδειγμα, έχουν αλλάξει αρκετά η σχέση εθνικού-διεθνικού, οικονομικού-πολιτικού αγώνα, άμεσων-μακροπρόθεσμων στόχων, κινήματος-θεωρίας, κοινοβουλευτικού-εξωκοινοβουλευτικού αγώνα.

Τέλος, υπάρχει παρελθόν από τη δράση των κομμουνιστών - από τον λεγόμενο «υπαρκτό σοσιαλισμό» και από τα ΚΚ ή τα αριστερά κόμματα του καπιταλιστικού κόσμου. Χωρίς γόνιμη και από τη σκοπιά του μέλλοντος αναμέτρηση με αυτό το παρελθόν, δεν μπορεί να υπάρξει κομμουνιστικό μέλλον.

Κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης Κόμμα θεωρίας και πράξης

Τα χαρακτηριστικά ενός κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης απορρέουν από τους σκοπούς του:

Είναι κόμμα επαναστατικό. Στρατεύεται στη λογική της διαρκούς επανάστασης. Θέτει ως καθοριστικό και άμεσο καθήκον τη διαμόρφωση επαναστατικής τακτικής. Αντιμετωπίζει το επαναστατικό άλμα και την κομμουνιστική χειραφέτηση ως μέτρο και κριτήριο για τη δράση, για την ενωτική πάλη, με στόχο την ανατροπή της επίθεσης κυβερνήσεων-κεφαλαίου-ΕΕ, την επιβίωση και τις ελευθερίες των εργαζομένων.

Είναι κόμμα εργατικό. Αυτό αποτυπώνεται στην κοινωνική του σύνθεση, στη διάταξη των οργανώσεων, στις προτεραιότητες της κομματικής οικοδόμησης (εργατοπαραγωγικές οργανώσεις και κλάδοι στρατηγικής σημασίας). Κυρίως όμως αποτυπώνεται στην πολιτική γραμμή και στη βαρύτητα που δίνει στο εργατικό κίνημα.

Είναι κόμμα μαζικό. Γιατί η υπόθεση της καθημερινής πάλης και της επανάστασης κρίνεται από ένα κόμμα με ισχυρή παρουσία στους εργασιακούς χώρους και τους εργατικούς αγώνες, στη θεωρία και στον πολιτισμό, στις αναμετρήσεις για το περιβάλλον και τις δημοκρατικές ελευθερίες.

Είναι προσανατολισμένο στη συλλογική πάλη. Πρωταγωνιστεί στο ξύπνημα αγωνιστικών διαθέσεων και στην οργάνωση λαϊκών αγώνων. Παρεμβαίνει ώστε αυτοί να είναι αποτελεσματικοί και να αναπτύσσονται πολιτικά. Γιατί μόνο μέσα από τη διαδικασία και τις εμπειρίες του συλλογικού αγώνα ωριμάζει η εργατική συνείδηση και αλλάζουν οι συσχετισμοί.

Είναι κόμμα ενωτικό-μετωπικό. Βασική αρχή του είναι η ευρύτερη συσπείρωση στο κίνημα και στους πολιτικούς αγώνες γύρω από την ανατροπή της αντεργατικής επιδρομής και των αστικών αναδιαρθρώσεων. Μόνο έτσι μπορεί να συγκεντρωθεί και να συγκροτηθεί η πολύμορφη συνείδηση της εργατικής τάξης. Να υπερνικηθούν οι υπέρτερες αστικές δυνάμεις. Να εξασφαλιστεί η συμμαχία εργατικής τάξης και μη προλεταριακών στρωμάτων. Να αλλάξουν οι συσχετισμοί, να διεκδικηθεί και να επιτευχθεί η ηγεμονία των κομμουνιστικών ιδεών στο ευρύτερο ριζοσπαστικό και αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Συνεπώς, η συζήτηση για το κόμμα δεν αποτελεί δρόμο εγκατάλειψης εγχειρημάτων όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή οι πρωτοβουλίες μετωπικής συμπόρευσης. Αντιθέτως, συνδέεται με την διαμόρφωση του πρωταρχικού παράγοντα που θα δώσει πνοή, πλατύτητα και αποτελεσματικότητα και στην κοινή δράση στο κίνημα και στις μετωπικές μορφές σε συνολικό πολιτικό επίπεδο.

Είναι κόμμα της θεωρίας και της πράξης, φορέας μιας νέας θεωρητικής πρακτικής. Λειτουργεί ως συλλογικός διανοούμενος και έχει ως οργανικό στοιχείο τη γόνιμη επαφή των μελών του με τη γνώση, τη θεωρία και τον πολιτισμό, τη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού. Την παραγωγή και την καλλιέργεια εργατικών ιδεών και αξιών, ικανών να αναμετρηθούν αποτελεσματικά με τις ιδέες και τις αξίες της αστικής τάξης. Την πλατιά ιδεολογική παρέμβαση μέσα στην εργαζόμενη πλειοψηφία και τους αγώνες της.

Είναι κόμμα διεθνιστικό. Το χαρακτηρίζουν η πάλη για τη δημιουργία ρηγμάτων στο εθνικό και διεθνικό πλέγμα του κεφαλαίου και τη νίκη της επανάστασης στη χώρα μας • αλλά και η προσήλωση στη διεθνιστική σκοπιά απ' την οποία διεκδικούνται αυτά. Ο προλεταριακός διεθνισμός, η αλληλεγγύη των λαών, η πάλη για γενίκευση των επαναστατικών διαδικασιών, ο συντονισμός των εργατικών και επαναστατικών κινήσεων, ο αγώνας για την Κομμουνιστική Διεθνή που απαιτεί η εποχή μας.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 1/1/2015